

Kara Thomas

Majoretele

Traducere din limba engleză de
DANIEL-SILVIU BIVOL

CORINT
BOOKS

—2019—

Capitolul unu

Casa asta a fost construită pentru cineva fără suflet. Așadar presupun că are sens de ce mama și-a dorit-o atât de mult. Îmi și imaginez cum i s-au luminat ochii când a trecut prin noua locuință cu cinci dormitoare și patru băi, dintre care una de serviciu. Cu siguranță crede că această casă este răspunsul la toate problemele noastre.

Când Tom, tatăl meu vitreg, mi-a arătat baia cu jacuzzi cu care este dotată camera mea, a zis: „Sunt convins că te simți precum Cenușăreasa”. Așa e el, un idiot.

Ar trebui să fiu fericită pentru mama și Tom, deoarece vechea casă s-a vândut atât de greu, încât era aproape să le distrugă căsnicia. Ar trebui să fiu încântată deoarece nu mai trebuie să aud vreodată cuvintele *piață imobiliară îngrozitoare și poziție nefavorabilă*. Nici ei și nici agentul imobiliar nu au avut curajul să spună că nimeni nu voia să cumpere o casă pe „Strada Ororilor”.

Cel mai rău lucru legat de noua locuință este faptul că nu există nicio cale prin care să mă pot furișa în camera mea. Sufrageria este exact în fața holului, așa că, atunci când ajung acasă de la preselecția pentru echipa de dans, o pot vedea pe mama la masă, mâncând preparate chinezești luate la pachet, împreună cu Tom și Petey, copilul lor „nu foarte dorit”.

Petey are zece ani acum. Mama s-a căsătorit cu Tom când aveam cinci ani. În copilărie, am auzit-o, fără să vreau, zicându-i bunicii că ea și Tom nu mai aveau de gând să aibă și alte pro-genituri. Mama ne avea pe mine și pe Jen, iar Tom avea o fiică majoră cu fosta lui soție. Patru luni mai târziu, mama era însărcinată cu Petey.

Deci, cu siguranță un copil nedorit.

— Monica! strigă mama. Hai la masă!

Cu alte cuvinte: *Nu cumva să îndrăznești să dispari la etaj!*

Merg apăsând până în sufragerie, iar mirosul mâncării la pachet îmi face grață. Totul doare: statul în picioare, mersul, statul jos.

La masă, Petey mănâncă zgomotos tăiței *lo mein*. Unul îi alunecă dintre buze și cade pe ecranul iPad-ului, deoarece, Doamne ferește ca el să îndeplinească o funcție de bază precum mâncatul fără a juca *Clan Wars*.

— Petey! zice mama. Lasă jocul, te rog!

— Dar trebuie să adun recolta...

— Vrei să ajungă iPad-ul la gunoi?

— N-ai arunca un *iPad* la gunoi!

— *Peter!*

Petey face ochii mari, deoarece mama folosește prenumele lui întreg doar atunci când e pe cale să facă o criză de nervi. Aproape că îmi vine să îi zic bietului copil că nu e vina lui că mama se comportă ca o psihopată.

— Monica!

Tom își ridică privirea din telefon, observându-mă în cele din urmă. Își scoate ochelarii de citit și aburește lentilele. Le șterge de cămașă.

— Cum a fost la preselecție?

— Bine.

— Noul restaurant chinezesc ne-a dat prăjituri cu răvaș în plus!

Atât eu, cât și Petey spunem „Super”, lucru care rezumă des-tul de bine profunzimea interacțiunilor cu fratele meu vitreg.

Ochii mamei mă urmăresc. Îmi țin privirea îndreptată spre o cutie cu orez alb. Iau o farfurie și îmi pun puțin.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Petey.

Durează până să ne dăm seama că vorbește cu mine. Tom mă privește și el acum. Mama face o față ca și cum tocmai a înghițit vomă.

— Pot să merg să mă întind? întreb.

— Mergi, zice ea.

Când ajung pe hol, îl aud pe Petey miorlăindu-se:

— Cum se face că ea poate să facă ce vrea?

Practic, trebuie să mă târăsc până la etaj, în camera mea. Analgezicele fără rețetă medicală pe care le-a luat mama pen-tru mine sunt niște porcării. L-aș suna pe Matt, fostul meu iubit, pentru că, deși neagă, e prieten cu oameni care pot face rost de chestiile tari. Dar Matt a absolvit și nu mai este în Sunnybrook, iar eu nu am mai vorbit cu el din iulie.

Perna electrică e încă împachetată în una dintre lăzile pe care le-am cumpărat cu mama din Bed Bath & Beyond înainte de mutare. O scot de acolo, mușcându-mi buza. Asistenta de la cabinetul doctorului Bob a spus că ar fi precum crampele unui ciclu mai nasol. Dar doare atât de tare, încât îmi vine să mor.

Mă căznesc să conectez perna electrică la priză și mă trântesc în patul meu nou-nouț. Matrimonial, ca al mamei și al lui Tom. Ea a insistat – un pat dublu ar fi arătat prea mic în camera asta.

Cică nu ar trebui să pui perna direct pe piele, dar o fac ori-cum, apoi mă ghemuiesc pe o parte. Aș prefera să fiu arsă de vie decât să am durerea asta de burtă.

Un ciocănit la ușă. Mormăi. Mama intră, ținând un flacon de naproxen și un pahar cu apă.

— Când ai luat ultima oară analgezice?

— La prânz, mint eu.

Am luat patru înainte de preselectie.

— Mai poți lua două, atunci.

Mama se așază pe marginea patului. Pare că e la un kilometru distanță. Patul e exagerat de mare.

Gem și îmi trag picioarele aproape de corp, în poziție fetală.

— Ți-am spus eu că ar fi trebuit să stai acasă azi.

Mama lovește ușor flaconul de naproxen de palmă, scoțând două pastile.

— Antrenoarea m-ar fi dat afară din echipă.

Iau pastilele. Le înghit cu lăcomie.

Mama e tăcută. Bate ritmic cu degetele – unghiile rotunjite și date frumos cu lac – pe plapumă. Ticul ei nervos. În cele din urmă îmi spune:

— I-ai spus lui Matt?

— Nu!

Nu-mi dau seama la ce se gândește, dacă chiar vrea să îl sun pe Matt la facultate și să îi spun.

— Te-ar putea ajuta, zice mama după o clipă. Nu trebuie să treci singură prin asta.

— Oricum, nu era al lui.

Mă uit drept înainte, astfel încât să nu fiu nevoită să-i văd privirea dezamăgită.

Când se ridică, profilul ei îmi captează atenția. Pentru o clipă, pare supărată, apoi își vine în fire.

— Sper că înveți ceva din durerea asta!

Mama închide lumina în drumul ei spre ieșire sau, cel puțin, încearcă. Mai întâi nu găsește întrerupătorul, deoarece se află

în direcția opusă celui pe care îl aveam în vechea cameră. În final, se dă bătută, lăsându-mă sub strălucirea becurilor led, cele mai eficiente din punct de vedere energetic.

„Se înșală”, gândesc eu. Durerea nu există pentru a te învăța ceva. Există doar pentru a te răni. Și ea ar trebui să știe asta mai bine decât oricine.

În dimineața următoare, ploaia răpăie pe streășină, iar eu stau pe terasă, fixând cu privirea casa de peste drum, când Rachel își face apariția în Volkswagenul ei Beetle roșu-vișiniu. Nu locuiește nimeni acolo. Constructorii au întrerupt lucrările din interiorul casei deoarece oamenii care au cumpărat-o au rămas fără bani. De când ne-am mutat aici, locuința aceea goală a fost subiectul de bârfă preferat al mamei. Casa doar există, nu deranjează pe nimeni. Este exact tipul de lucru care o jighește pe mama.

Rach și cu mine suntem cele mai bune prietene de când eram mici, mici. A împlinit șaptesprezece ani în iulie, ceea ce înseamnă că, atunci când îmi voi lua permisul de conducere, ea va avea deja o experiență de șase luni ca șoferiță. Rachel a trebuit să repete anul la grădiniță, iar copiii râdeau de ea, deoarece cât de imbecil să fii să nu poți absolvi grădinița? Apoi, în clasa a opta, și-a scos aparatul dentar, a început să folosească o placă de îndreptat părul, a trecut la mărimea B la sutien și toată lumea s-a liniștit.

Rachel își coboară ochelarii de soare ca să mă privească cum mă așez pe scaunul pasagerului.

— Te simți bine?

— Mă simt bine, mint eu. M-am trezit prea târziu pentru a mă machia.

— Sper că s-a afișat lista, spune Rach, agitată, dând în marșarier pentru a ieși de pe aleea mea.

Normal că vom fi pe listă. Rachel, prietena noastră, Alexa, și cu mine am fost singurele „boboace” care am format echipa de dans acum doi ani. Mama lui Rach ne-a dus pe toate la școală în acea dimineață, ca să ne putem uita la listă împreună. La braț, cu genunchii atingându-ni-se pe sub noile fuste de blugi, în prima săptămână de liceu.

La vederea numelor noastre pe bucata aceea de hârtie ne-am simțit de neoprit. Eram naivă și am crezut că dacă făceam parte din echipa de dans a fetelor însemna să nu mai fiu cunoscută ca fiind sora uneia dintre majorete. Dar tragedia noastră nu poate fi dată uitării prea ușor; să fii sora lui Jennifer Rayburn este ca și când ai avea o cicatrice imensă pe care trebuie să o acoperi în fiecare dimineață.

Un val de emoții îmi întoarce stomacul pe dos. Sau poate de vină e naproxenul. Prestația mea jalnică de la preselecția de ieri este suficientă ca antrenarea să mă respingă, dacă așa are chef. Nu se bucură de faima că ar acorda o a doua șansă. Ți-ai uitat pantofii de dans? Pleacă acasă și nu te mai deranja să vii la repetiții mâine!

Mă întreb dacă chiar îmi va păsa că numele meu nu este trecut pe listă. Îmi sprijin capul de geam. Rachel se oprește la un stop din capătul străzii mele. Se uită în ambele direcții, numără în șoaptă, fiind cel mai prudent șofer pe care-l cunosc și privind mereu de două ori spre casa mea, să vadă dacă Tom nu e cumva la pândă.

Tom este sergent la departamentul poliției locale. Avându-l ca tată vitreg, este destul de ușor să îți dai seama de ce mulți dintre oameni au o teamă înnăscută față de lege.

Rachel intră pe aleea Alexei și bineînțeles că aceasta nu e gata; niciodată nu e. Sunt pe cale să îi dau mesaj, să o întreb de

ce trebuie să întârzie în absolut fiecare dimineață, dar ușa de la intrare se deschide, iar ea se năpustește pe alee purtând un hanorac Sunnybrook Warriors și blugi mulați.

Alexa se așază pe bancheta din spate și imediat își scoate pudriera. Începe să se dea cu rujul ei lichid, roșu-Merlot.

— Centura! strigă Rachel.

Surprind ochii Alexei în oglinda laterală.

— Ce faci toată dimineața, dacă mereu trebuie să te rujezi în mașină? întreb eu pe un ton morocănos.

Alexa își trece o mână prin păr, fluturându-și buclele proaspăt făcute.

— Ei bine, în mod evident, Monica e pe stop.

Aproape că o fac pe Rachel să tragă pe dreapta ca să merg pe jos.

Ajungem la școală cu câteva minute înainte să sune clopotelul prima dată. Ușile laterale ale sălii de gimnastică sunt deschise, așa că pășim direct în haos. Pe jos sunt împrăștiate găleți în care cad constant picăturile de apă ce se preling din tavan. Un paznic este cocoțat pe o scară, încercând să lipească un sac de gunoi peste gaură. Îl aud mormăind ceva despre afurisita de ploaie de anul ăsta.

— Zici că-i ghetou aici! comentează Alexa și îmi vine să o plesnesc pentru că habar nu are ce înseamnă, de fapt, cuvântul ăsta.

În plus, suntem unul dintre cele mai bogate districte școlare din zonă.

Mai multe vitrine cu trofee de lângă intrarea în vestiar au fost mutate în centrul sălii. Le ocolim, dar nu înainte să o observ pe ea. Sora mea.

Îmi zâmbește din cea mai mare poză, aflată în cea mai mare vitrină cu trofee. Pozează în fața camerei cu patru dintre

prietenele ei. Toate sunt date cu ruj vișiniu; costumele lor sunt albastru cu galben. Poza este de la primul meci acasă al sezonului, acum cinci ani, când încă exista o echipă de majorete.

Mă cuprinde sila. În fiecare zi după ora de sport, după repetiția echipei de dans, merg cu privirea în pământ ca să evit această poză.

Le știu pe toate fetele din echipă, unele mai talentate decât altele. Juliana Ruiz și Susan Berry erau cele mai bune prietene ale lui Jen și veneau la noi acasă. Când au înființat echipa de majorete în primul lor an de liceu, s-au împrietenit cu două fete din clasa a zecea: Colleen Coughlin și Bethany Steiger.

Toate îmi zâmbesc: Jen, Juliana, Susan, Colleen și Bethany. Chiar este o poză frumoasă.

Până la sfârșitul sezonului, toate au murit.

Capitolul doi

Un mic grup de elevi e adunat în fața cancelariei, acolo unde antrenorul a zis că va afișa lista în această dimineață. Pe măsură ce ne apropiem de avizier, câteva fete se îndepărtează dezamăgite.

Lângă mine, Rach inspiră adânc. Ajungem lângă panou. Examinez foile colorate prinse în piuneze: o listă cu persoane care au fost solicitate pentru meciul din toamnă, un fluturaș care promovează spălătoria auto a echipei feminine de fotbal și o înștiințare privind niște cursuri de pregătire pentru examenele SAT¹, din weekend.

— Nu e nimic aici, zice Alexa.

— Ba da, este.

O voce familiară. Mă întorc; fetele Kelsey sunt în spatele nostru, cu frappé-uri de la Dunkin' Donuts. Kelsey Butler zornăie gheața în paharul ei. Ne arată cu mâna, unghiile ei de culoarea caisei ieșind în evidență pe pielea închisă la culoare.

Privesc în direcția în care arată Kelsey – o foaie de hârtie prinsă pe avizier. Pe ea, un singur rând:

LISTA ECHIPEI DE DANS VA FI AFIȘATĂ LA AMIAZĂ!

¹ SAT este un examen standardizat american, care presupune un test de abiliități cognitive, logică și raționament și pe care trebuie să îl susțină oricine dorește să studieze într-o facultate din Statele Unite (n. red.).

Cea mai bună prietenă a lui Kelsey Butler, Kelsey Gabriel, se apropie discret ca să vadă mai bine. Părul de obicei blond-deschis al lui Kelsey G e și mai decolorat acum din pricina soarelui, iar fata are pielea plină de pistrui.

— Îh! De ce?

— Anul acesta au dat probe mai multe persoane, îi explică Kelsey B. Poate că a fost nevoie de mai mult timp pentru a lua o decizie.

Cele două Kelsey pleacă împreună. Cu siguranță vor fi pe listă; sunt în ultimul an și amândouă au fost cu mine la cursurile de dans de la Royal Hudson Dance Studio, când eram mai mici. Cu săriturile lor inuman de înalte și piruetele incredibil de rapide, se apropie cel mai mult de standardele antrenorii.

Prietenele mele și cu mine rămânem împreună și ne îndreptăm spre al doilea etaj – suntem Rayburn, Santiago și Steiger, iar sălile de clasă sunt repartizate în ordine alfabetică. Cum ajungem pe scări, arunc o privire spre Rachel. Își molfăie colțul gurii, acolo unde i se șterge rujul.

— E în regulă, zic eu, destul de încet, încât să audă doar ea. O să fie bine!

Fără îndoială nu se gândește la ce a zis Kelsey B. Rachel e bântuită de pirueta triplă pe care încă nu o stăpânește, cea pe care antrenorii avertizat că o va introduce în programul de concurs anul acesta.

Înainte să-mi găsesc locul în clasă, profesorul îmi rostește numele.

— Ești chemată la consiliere.

Stomacul mi se face ghem.

— De ce?

— Habar n-am. Nu sunt secretarul tău, bombăne el.